

לייהודים היהת אורה

תחרות עבודה זורה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את נשירה חזאת ולפניהם את בני ישראל? שימה בפהם למען תהיה לי נשירה חזאת לעד בני ישראל? כי אביכאנו אל האגדה אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ורכש ואכל ושבע ודרשו ונפנעה אל אלהים אחרים ועבדום ונאנצוני והפר את בריתני וקחיה כי תמצאן אותו רשות רשות וצרות וענחת השירה חזאת לפניו לעד פי לא תשכח מפי ורעו כי נדעתך את יצרו אשר הוא עשה תיומם בטרם אביכאנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הניסיון העקרני המועד לדור האחרון לפני בית הגואל: **היו יהודים!** הישמרו לכם לעבודה זורה, אל תפנו אל אלהים אחרים! אל תעבדם, ועל תפרו את בריתני ובשבר זאת אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כל הוא בעבודת ה', שכפי רוב ההשתדלות והعمالות, תגדל ההשגה הבהאה ממנה. כמו שבכתב המטילת ישרים (פרק א) ז"ל, "וכמי השיעור אשר כבש את יצורו ואתותיו, ונתרךק מן המרהיקים אותו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו ישותם בו".

הענין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש בראו את השמחה העצומה של ימי הפורים, את ה"אורה ושמחה ושותן וירק", עליו לשים אל לבו את עבودתם של ישראל בימים ההם, שבו בתשובה בלבב שלם ורוח נשברת, עד שנהיין "יהודים", נוצרו "דת יהודית", מרוחקים מכל דבר הקשור לעבודה זורה ולאorbitות הגויים. ועיי' עבודה זו דיאק, שברו איברי היהודים לשלוט בהם ונחפוך הוא אשר ישלו היהודים מהמה בשניהם, צכו ל"קימו וקבלו היהודים עליהם ועל רעם ועל כל הנלויים עליהם", ל"יום משתה ושמחה", יום של אהבת הש"ת וקבלת התורה. ועיי כתיב "ויתקמים הלאה נזקרים ונעצרים בכל דור דור, משפטה ומפתחה, מדינה ומדינה, ועיר עיר, וימי הפורים הלאה, לא עברו מתרד היהודים, זכרם, לא יסוף מזרכם".

אותו כל נכוון לא רק "בימים הרים", אלא גם "זמן הזה". כפי השיעור שיתרכז האדם מן הגויים הטמאים וייבטל מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת היהודית, כך יזכה לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדושה, ולטוב הרוחני שאי אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעום ולהרגיש קצת ענין "כן ישיגו ישותם בו" בימינו אלה, כשהוארה של הגאותה כבר מבצע וועלה.]

שמחת פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזה, לא יכונו בלתי אל האיש אשר באמת בשם "יהודי" יכונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה ושונון ליהודים", לייהודים דיאק. "יהודי" הוא הכופר בעבודה זורה (בדאיות מגילה יג, א), המתרכז מהבליהם של הגויים, והמתדבק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית". לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

שורש שנאותו של המן — שנתת הדת

"וינגידו להמן לראות הייעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי" (אסתר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, שנתת המן למרדכי לא הייתה עצם ה"חויצה" שמרדי כי לא השתחווה לו. אלא שנאה מיוחדת עליו בלבו, בגל זה שמרדי היה "יהודי".

ובביאור הדברים כתוב הגר"א בפירושו ז"ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהודי — ולפיכך היהת שנאותו עליו רב מאד, כי אין שנאה כשנתת הדת", עכ"ל. כמובן, שנאה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנתת הדת. שנתת המן למרדכי היהת בגל שהוא יהודי, והוא היה יש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור להשתחחות לעבודה זורה. ושנתת הדת, עלולה על הכל.

ובכן הוא אומר בהמשך העניין (פסוק ו): "ויבזו בעיניו וגוי כי הגידו לו את עם מרדכי", ופי הגר"א ז"ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מחתמת שהוא יהוד", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורתו היהת לעkor את הדת, כמו שבכתב הגר"א עה"פ (פסוק ו) "ויבקש המן — פירוש לעkor הדת". ובכן, מכיוון שבכל עיקר שנאותו של המן למרדכי — ולעמו — היהת על עסקי דת, אך טبعי הדבר, שאת חיצי השיטנה שלו הפנה אל עבר היקר והקדושים, אל עבר "דת יהודית".

על מי גור המן? כתיב: "ויבקש המן למשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכויות אחשׁורוש עם מרדכי". וממי הם אלה הנקראים "עם מרדכי"? אמר רבא, בתחילה במרדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי — ומנו רבנן — ולבסוף בכל היהודים".

"עם מרדכי" מאן נינהו? רבנן הם מהו אשר עוררו את שנאותו של אותו רשות באופן זה נורא. וכל כך למה? כי רבנן מהם "יהודים", והוא יש לו תורה, יהודי יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחחות להם. ואת זה לא היה המן מסוגל לסבירו.

עבדותנו בעקבות דמשיחא — להיות "יהודים" הכהרים בעבודה זורה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמיה דמהרייל דיסקין זצ"ל, שאמור על הוצאות הרבות שייהיו באחרית הימים, "מי שהוא עהרליךער איד' ינצל". בששאלווהו, "ומי הוא עהרליךער איד'?" ענה: "מי שהוא מובל מהגויים". למדיך שכ' היא המידה: מי שМОבל מהגויים, הוא ה"יהודי" הדבוק בדת האמת, בחיים האמתיים, ובוגדים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולא זיין בשם רבו הגר"א (כפי שmoboa בספר אמונה והשגחה להגר"ש מלצן), כי כל סדרא ממשנה תורה מקבל למאה שנה מהאלף הששי, ופסקி כל סדרא מرمזים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון הזה עולה, שהשנה הנוכחית מוכוונת כנגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הבה נראה מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

אלכ' ה"ז'פַּאַן

ראש מכוון, מכון תפארת

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב בתר פירוט: "שהמן רצה לאקוור הכל, זה להشمיד — אלו המצוות שהם כנגד הנשמה, להרוג — הוא הרות הרוחני, לאבד — אפילו הגוף והגוף מן העולם" וכו' ע"ש. הרי שעicker מטרת המן היהת לבטל אתם מן המצוות.

ב. ובפי הגר"א כתוב זל, "ויבכל היה מפוני עם מרדכי דהינו יהודים, שבשבילך לא ברע מרדכי", עכ"ל. והיינו בבחינת "הארץ", הארץ היהודית המועדת לנו, במלוא הקדושה ושם המילאה, לא כמו קודם לנו, שחילק מישראל נמצאים על אדמתם, אבל בלי תואר "הארץ".